

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci ochrany žalobkyně: **Římskokatolická farnost Javorník ve Slezku**, se sídlem Javorník, Puškinova 12, zastoupené Mgr. Romanem Krakovkou, advokátem se sídlem Ostrava, Jaklovecká 18, proti nečinnosti žalovaného: **Státní pozemkový úřad – Krajský pozemkový úřad pro Olomoucký kraj**, se sídlem Olomouc, tř. Kosmonautů 989/8, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2015, č. j. 65 A 49/2014 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo výrokem I. zastaveno řízení pro zpětvzetí žaloby a výrokem II. bylo uloženo žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 13.342 Kč.

Žalovaný formálně napadl oba výroky rozhodnutí z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) d) a e) s. ř. s., neuvedl však, v čem by měla spočívat nezákonnost výroku o zastavení řízení a v textu kasační stížnosti se věnoval výhradně otázce nezákonnosti výroku o nákladech řízení. Navrhl poté, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost z hlediska výše uvedeného ustanovení a také s přihlédnutím ke své dosavadní judikatuře, především k usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, které se otázky výkladu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. věnovalo. Již výše bylo konstatováno, že žalovaný sice formálně napadl oba výroky usnesení krajského soudu, k základnímu výroku o zastavení řízení však nic dalšího neuvedl. Chybí zde tedy nejen stíží body, z nichž by bylo patrné, z jakých důvodů považuje uvedený výrok za nezákonný, ale dokonce i ono základní tvrzení o tom, že je tento výrok nezákonný. V čem by mohla spočívat nezákonnost tohoto výroku nelze zjistit ani z okolností případu, neboť k zastavení řízení došlo v důsledku úkonu žalobkyně směřujícího ke zpětvzetí žaloby,

jehož relevanci nikdo nezpochyboval. Výrok I. tak nelze přezkoumat, přičemž z textu kasační stížnosti je zjevné, že proti němu žalovaný fakticky ani nic nemá (a mít nemůže, neboť jím z povahy věci není nijak krácen na svých právech) a jde mu jen o stanovenou povinnost uhradit žalobkyni vzniklé náklady řízení.

Za této situace ovšem nelze než uzavřít, že kasační stížnost žalovaného směřuje jen proti výroku II. o nákladech řízení a jako taková je tedy podle výše citovaného ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3. S. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. října 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu